

Żądania wnoszącego odwołanie

- w każdym razie uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości;
- uwzględnienie żądań podniesionych przez niego w postępowaniu w pierwszej instancji;
- zasądzenie od Komisji na jego rzecz zwrotu ogółu kosztów i wydatków poniesionych przez niego w związku z tym postępowaniem;
- ewentualnie, przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd do spraw Służby Publicznej.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie wnosi o uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 11 maja 2007 r. w sprawie F-2/06 Marcuccio przeciwko Komisji odrzucającego skargę wniesioną przez wnoszącego odwołanie jako niedopuszczalną.

Wnoszący odwołanie podnosi następujące zarzuty:

- Jego zdaniem Sąd do spraw Służby Publicznej zniekształcił i błędnie ocenił stan faktyczny oraz żądania przedstawione przez wnoszącego odwołanie w sporządzonych przez niego pismach procesowych. W tym kontekście wnoszący odwołanie podnosi w szczególności, że rzeczywiste istnienie decyzji kwestionowanej przez wnoszącego odwołanie w postępowaniu w pierwszej instancji wynika jednoznacznie z treści pisma Komisji z dnia 29 lipca 2005 r., w którym przewidziana została możliwość ponownego otwarcia akt spraw uznanych za zakończone. Wskazanie na taką możliwość nie pozostawia mianowicie zdaniem wnoszącego odwołanie żadnej wątpliwości co do kwestii, że decyzja zaskarżona przez wnoszącego odwołanie w postępowaniu w pierwszej instancji nie tylko została wydana, ale również została rzeczywiście wykonana;
- Wnoszący odwołanie uważa, że wydając postanowienie, w którym sąd orzeka oczywistą niedopuszczalność skargi ze względów porządku publicznego takich jak nieistnienie niekorzystnego aktu, o którego stwierdzenie nieważności wnosi skarżący, po próbie polubownego rozstrzygnięcia sporu, sąd narusza prawo, tym bardziej, że nie przedstawił wyczerpującego uzasadnienia tej decyzji odnoszącego się do okoliczności przedmiotowej sprawy.
- Wnoszący odwołanie uważa, że naruszenie jego prawa do obrony spowodowało doznanie przez niego krzywdy, która nie może zostać naprawiona, ponieważ nie został on poinformowany o kontynuowaniu postępowania i w związku z tym nie mógł być przedsięwziąć żadnych środków służących lepszej obronie swoich praw. Po tym jak wnoszący odwołanie otrzymał pismo od Sądu do spraw Służby Publicznej, w którym został poinformowany o próbie polubownego rozstrzygnięcia sporu, nie został on powiadomiony pisemnie, ani też w żadnej innej formie, o kontynuowaniu postępowania, a tym bardziej o wyniku tej próby. Ponadto Sąd do spraw Służby Publicznej wydał zaskarżone postanowienie po upływie ponad sześciu miesięcy od chwili podjęcia próby polubownego rozstrzygnięcia sporu. Dodatkowo próba ta nie została przywołana w treści zaskarżonego postanowienia.

- W końcu wnoszący odwołane podnosi całkowity brak uzasadnienia zaskarżonego postanowienia oraz błędne zastosowanie pojęcia niekorzystnego środka.

Skarga wniesiona w dniu 23 lipca 2007 r. — Francja przeciwko Komisji

(Sprawa T-279/07)

(2007/C 211/104)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, G. de Bergues, L. Butel i S. Ramet, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca żąda stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2007) 2110 wersja ostateczna z dnia 10 maja 2007 r. uznającej za niezgodne z art. 86 ust. 1 WE, w związku z art. 43 i 49 WE, przepisy francuskiego Code Monétaire et Financier (kodeksu monetarnego i finansowego) zastrzegające prawa specjalne do dystrybucji książeczek oszczędnościowych A oraz niebieskich książeczek oszczędnościowych dla trzech instytucji kredytowych, czyli Banque Postale, Caisses d'Épargne et de Prévoyance oraz Crédit Mutuel.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów.

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa do obrony i nieprzestrzegania zasady kontradyktoryjności.

Po drugie, skarżąca podnosi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że omawiane prawa specjalne stanowią przeszkodę w swobodzie przedsiębiorczości i w konsekwencji są niezgodne z art. 43 WE, bez wykazania, iż prawa te nie są niezbędne i proporcjonalne w świetle nadrzędnych względów interesu ogólnego, jakimi są cele obejmujące dostęp do zasobów mieszkaniowych oraz dostępność usług bankowych.

W zarzucie trzecim skarżąca podnosi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie przy zastosowaniu trzeciej przesłanki art. 86 ust. 2 WE uznając, że świadczona w ogólnym interesie gospodarczym usługa dostępności banków dotyczy jedynie osób mających szczególne trudności z dostępem do podstawowych usług bankowych. Skarżąca zarzuca Komisji przekroczenie przysługujących jej uprawnień w zakresie kontroli definicji usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym, a w każdym razie, stosowanie zbyt restrykcyjnej definicji zadania polegającego na zapewnieniu dostępności usług bankowych. Według skarżącej Komisja popełniła także oczywisty błąd w ocenie przy zastosowaniu drugiej przesłanki art. 86 ust. 2 WE odnoszącej się do obowiązku powierzenia usługi aktem władzy publicznej oraz przy zastosowaniu przesłanki czwartej i piątej tego artykułu. Skarżąca podnosi, że Komisja popełniła błąd przy ustalaniu wpływu zniesienia praw specjalnych na finanse publiczne, oraz że popełniła ona także oczywisty błąd w ocenie przy zastosowaniu zasady proporcjonalności uznając, że istnieją inne, mniej restrykcyjne względem swobody przedsiębiorczości środki, niż przyznanie praw specjalnych dla zapewnienia zrównoważonego finansowania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, takich jak dostępność usług bankowych oraz finansowanie mieszkań socjalnych.

W zarzucie czwartym skarżąca podnosi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że omawiane prawa specjalne są niezgodnie z art. 49 WE.

Zarzut piąty podnoszony przez skarżącą dotyczy braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji.

**Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej
wydanego w dniu 22 maja 2007 r. w sprawie F-97/06
López Teruel przeciwko OHIM, wniesione w dniu 24 lipca
2007 r. przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku
Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)**

(Sprawa T-284/07)

(2007/C 211/105)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) (przedstawiciele: I. de Medrano Caballero i E. Muraige, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Adelaida López Teruel (Guadalajara, Hiszpania)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 22 maja 2007 r. w sprawie F-97/06;
- orzeczenie w sprawie kosztów postępowania zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Zarzuty i główne argumenty

Wyrokiem z dnia 22 maja 2007 r., o którego uchylenie wniesiono w niniejszym odwołaniu, Sąd do spraw Służby Publicznej (SSP) uchylił decyzję OHIM z dnia 6 października 2005 r. oddalającą wniosek A. López Teruel o powołanie komisji ds. niezdolności do pracy.

Na poparcie wniosku o uchylenie powyższego wyroku OHIM podnosi trzy zarzuty.

Pierwszy zarzut oparty jest na naruszeniu przepisów regulaminu pracowniczego dotyczących powoływania komisji ds. niezdolności do pracy, polegającym na zrównaniu przez SSP przesłanek uzyskania renty z tytułu niezdolności do pracy z przesłankami powołania komisji ds. niezdolności do pracy. Wnoszący odwołanie kwestionuje również istnienie kompetencji związanych z organu powołującego w zakresie zwołania komisji do spraw inwalidztwa i podnosi, że w konsekwencji wyrok SSP narusza prawo przez błędną wykładnię przepisów.

Drugi zarzut oparty jest na naruszeniu art. 90 regulaminu pracowniczego oraz na naruszeniu prawa przy określaniu charakteru zaskarżonej decyzji polegającym na uznaniu przez SSP decyzji z dnia 6 października 2005 r. za jedyny akt niekorzystny i potraktowaniu decyzji OHIM ustosunkowującej się do odwołania od tej decyzji za akt potwierdzający.

Po trzecie OHIM podnosi, że SSP w sposób oczywisty wypaczył okoliczności faktyczne i dowody orzekając, że Urząd oparł swą decyzję na wnioskach z badania przeprowadzonego przez niezależnego lekarza w dniu 18 października 2005 r.

**Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 lipca
2007 r. — Total przeciwko OHIM — Peterson (Beverly
Hills Formula TOTAL PROTECTION)**

(Sprawa T-326/06) ⁽¹⁾

(2007/C 211/106)

Język postępowania: angielski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 326 z 30.12.2006.